

2011. szeptember 1. – csütörtök

Lukács evangéliuma 18,13: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek.

Talán nem mindenki ismeri az egyszeri igehirdető esetét, aki a farizeus és a vámszedő estéről prédikált, kiemelve a farizeus önteltségét, a vámszedő szerénységét. Az igehirdetés után pedig így kezdte az imádságot: Istenem, köszönöm, hogy nem vagyok olyan, mint ez a farizeus, aki öntelten imádkozott házában, mondván, hogy „köszönöm, hogy nem vagyok olyan, mint a vámszedő”. Jézus elmarasztalta a farizeus magatartását, mely szerint aki igyekszik megtartani a törvény előírásait, az magabiztosan állhat még Isten elé is, hiszen rendben van az élete. Azt viszont ne feledjük, hogy abban a korban, az akkori emberek elég nagy többsége így gondolkodott, ezt tartotta megfelelő magatartásnak, hogy aki nem csak törekszik betartani az előírásokat, hanem nagyrészt ez láthatóan sikerül is neki, annak rendezett az élete. Adjon mennyei Atyám kegyelmet és bölcs szívet, hogy semmiképp ne értsem félre az Ő akaratát, se ne magyarázzak félre jótányit sem az igéből, de azt gondolom, hogy nem szeretnék olyan lenni és úgy gondolkodni, cselekedni majd pedig úgy imádkozni, mint a farizeus, de a vámszedő példáját sem szeretném úgy követni, ahogy az elterjedőben van mostanság. Mert mind a két magatartás megvan ma is, csak nem nevezik magukat az emberek sem farizeusnak, sem vámszedőnek.

Sok olyan ember él körülöttünk, aki úgy gondolkodik, mint ez a farizeus. Amit tehet, megteszi, igyekszik jól kamatoztatni lehetőségeit, és meg van arról győződve, hogy ezért csak jó jár neki, így és ezért szereti őt Isten, s ha valami baj jönne, csodálkozva, vagy egyenesen felháborodva kérdi, mivel érdemeltem ezt. De vámszedő is van ma is, olyan, aki hosszú ideig becsapja embertársait, nem fél Istentől sem. Jézus arról beszél, hogy ez a vámszedő megigazulva ment el a templomból, szívéből kérte az irgalmat, és megadta neki Isten a bocsánatot. Ma sajnos az a gyakorlat van elterjedőben, hogy sokan élnek a maguk életét, szinte mindenben a világhoz igazodva, majd amikor imádkoznak, szinte versenyeznek egymással, hogy ki a nagyobb bűnös, ki tud eredetibb bűnbánó és alázatos imát mondani. Nem gondolhatnék semmit imáink őszinteségéről, ha nem mutatnák másnapi tetteik, hogy ott folytatják, ahol abba hagyták, hogy még nagyobb legyen az alázat a következő ima alatt. Nem így szeretnék eléd jönni, Istenem. Nem tudok eredeti, különleges imát mondani. Még azt is csak Rád tekintve, és segítségemben bízva ígérhetem csak, hogy igyekszem elhagyni a bűnt. Megvallom, sokszor akartam, és sokszor nem sikerült. Csak neked mondom, mennyei Atyám, és Te látod szívemet is: irgalmazz nekem. „Ím előtted áll egy bűnös ember, szánj meg óh, bár méltó nem vagyok.”

2011. szeptember 2. – péntek

Zsoltárok könyve 103,14: Hiszen tudja, hogyan formált, emlékszik rá, hogy porból lettünk.

Az ember törékeny, gyenge, tanítja több helyen is a Szentírás. Pórból lett, és pórrá lesz ismét. Hasonlítja az Írás az embert a fűhöz, vagy a mező virághoz, mely hamar elhervad, hamar semmivé válik. Pál törékeny cserépedénynek nevezi a testünket. Részletezni nem szükséges, hogy milyen hamar megbizonyosodhat bárki erről, elég, ha valaki egy kórházba kell menjen, és látja a betegek százait, akik annyi féle nyomorúságban szenvednek. Idős és elgyengülő keresztyéneknek szól az ige, Isten tudja, milyen a betegség, a gyengeség, hiszen Ő teremtette a testünket is. Nem felejtette el, hogy hamar fáradunk, erőnk véges, betegségek gyötörnek, a testi fáradság és szenvedés kihat a lelki állapotunkra is.

Ebben a zsoltárversben bizonyára több van, mint az, hogy Isten megemlékezik testi gyengeségeinkről. A zsoltárban végig Isten dicsérete, áldása olvasható, és az is végig vonul a zsoltáron, hogy miért áldja Dávid az ÚR Nevét. Olyan szavak olvashatók, mint bocsánat, gyógyulás, irgalom, kegyelem, türelem, szeretet. Mindezeket megtapasztalta Dávid Istentől, úgy, ahogyan a gyermek ezeket érzi apja részéről.

Egész gyermekkorunkban nincs senki, aki jobban értsen, ismerjen és elfogadjon minket, mint szüleink. Ők ismernek, ők neveltek, tudják, milyen testi bajokon mentünk keresztül, milyen lelki próbákat álltunk ki, tudják, mi árt nekünk, mit nem kedvelünk, mindent tudnak rólunk. És noha ebben a mindenben nem csak jó dolgok vannak, ők mégis elfogadnak, szeretnek, sok mindent megértenek. Az ige azt mondja, hogy Isten a mi atyánk, aki legjobban ismer minket. Mindent tud rólunk. Főként azt, hogy pórból vagyunk, az anyagi világhoz tartozik testünk, és itt éljük földi életünket. Ezért törekenyek és gyengék vagyunk, néha pedig ehhez a porhoz ragaszkodunk, főleg, ha az kicsit csillog is.

A szülő megéri a gyermekét, ismeri azt, amit mások nem tudnak róla, így néha megéri olyan helyzetekben is, melyek előtt mások értetlenül állnak. De mindezek ellenére nem akarja, hogy gyermeke rossz úton haladjon, figyelmezteti, bátorítja, esetenként megbünteti. Isten tudja, hogy pórból vagyunk, gyengék testileg és gyengék a lelki harcokban. Könnyen elesünk, sokszor a földhöz ragaszkodunk. De nem akarja, hogy ilyenek maradjunk. Előbb hirdeti irgalmát, kegyelmét, gyógyító hatalmát, hogy ezeket felismerve és elfogadva a zsoldárossal együtt áldjuk szent Nevét. És adjunk helyet az Ő Lelkének életünkben. Törekenységünk ne magyarázat legyen az elesésekre, hanem sürgető indok legyen az Istenhez való menekülésre. Mint a szülőt szerető gyermek, amikor a pórba esik, felkel, apjához megy amint van. Tudja, hogy apja megbocsát, de azért nagyon sajnálja, hogy bánatot okozott, és úgy öleli át az őt vigasztaló apát, hogy lelkében ott van a döntés: többet nem akarom megszorítani szüleimet, jobban vigyázok, jobban figyelek az ő szavukra. Elfogadom Isten kegyelmét, de kérem segítségét is, hogy ne a földieket keressem, hanem a lelkieket, az igazi értékeket. Kegyelmeért pedig áldom és dicsérem Istenem szent Nevét.

2011. szeptember 3. – szombat

Filippi 2,4: Senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is.

Közismert a mondás, mely szerint utoljára a pénztárcája tér meg az embernek. Amikor Isten megismerjük, kegyelmét elfogadjuk, Lelkének helyet biztosítunk életünkben, akkor Ő elkezd minket formálni, ahogyan Megváltónk is mondta a szőlőről való példázatában. Isten gondoz, a szükségtelen dolgokat lemetszi, eltávolítja, az új életet öntözi, gondozza. Az új élet azonban lassan bontakozik ki, nem egyszerre lesz minden rendben az életünkben. És megtanuljuk, valamint felfedezzük annak áldását, ha Isten akaratához igazítjuk életünk minden kérdését. Még ha utoljára is, de az anyagiakat is úgy szükséges intézzük, hogy ezzel is az ÚR dicsőségét szolgáljuk. Isten gyermekei nem csak a lelki talentumokkal tudnak jól sáfárkodni, hanem még a pénzükkel való bánásmód is az Ő akaratá szerint történik.

Egy gyermekkori emlék segít az ige jobb megértésében. Ketten voltunk testvérek, az anyagi lehetőségek mértékében úgy havonta, esetleg két havonta vásároltak szüleink csokoládét. Azt pedig be kellett osztani és el is kellett osztani. Amikor kibontottuk, testvéremmel megszámloltuk, hány kis kocka van a csokiban, s egyformán osztottunk. Ha viszont megtörtént, hogy valamelyik sarka egy kis kockának rosszul törött, akkor a következő nagyobb kocka a másiknak járt. Nagyon igazságosak voltunk, nem csaptuk be egymást, ma viszont már nem vagyunk büszkék erre a magatartásra. Sok ember él így, nem csapja be a másik embert, nem árt senkinek, minden ügyében tisztességes. Az ige szerint viszont ez kevés. Isten gyermekei közösségben élnek, a gyülekezet viszont nem csak azért van, hogy együtt hallgassuk az igét és együtt énekeljünk, hanem azért is, hogy figyeljünk egymásra. Az első gyülekezet élete példa ebben. Ma ezt nem lehet lemásolni, talán nem is szükséges. De amikor a magunk hasznát keressük, akkor azt úgy tegyük, hogy amennyiben lehet, másokat is segítsünk. Hitvallásunk szavaival: *felebarátom hasznát tőlem telhetőleg előmozdítsam, vele úgy cselekedjem, amint akarnám, hogy mások*

cselekedjenek velem, és hűségesen munkálkodjam, hogy a szűkölködők szükségében segíteni tudjak. Mennyei Atyám, segíts meglátni, hogy mikor és mivel tudom felebarátom hasznát előmozdítani.

2011. szeptember 4. – vasárnap

Máté evangéliuma 18,20: Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük.

Ebből a közismert, közkedvelt igéből két üzenetet ismételjünk át, hiszen újat mondani nehéz lenne róla. Nem is kell mindig arra törekedjünk, hogy újat, szenzációsat fogalmazzunk meg, sokszor hasznosabb, ha a mindnyájunk által jól ismert üzenetet ismételjük meg, és vesszük komolyan.

Jézus ott jelenik meg, ahol az Ő Nevében gyűlünk össze. Ezt úgy éretem, hogy Rá figyelünk, Hozzá jövünk, az Ő akarata a legfontosabb. Néha az akadályozza meg a közösséget a növekedésben, hogy mindenki jót akar, de a maga elképzelése szerint. És nem engedünk a magunk igazából, egymásra sem figyelünk eléggé, Jézusra sem. Ilyenkor a magunk nevében jövünk. Hozzuk a magunk igazságát, jó szándékunkat, nagyszerű ötleteinket, mások által bevált módszereket, bármit, ami még jó is lehet, csak ne írja felül Isten akaratát. Közösségi alkalmainkon legyünk Jézus Nevében együtt, az Ő jelenléte kapcsoljon egybe minket Vele és egymással.

Ugyanennyire nyilvánvaló a második gondolat is. Ha az ÚR Krisztus Nevében gyűlünk össze, számoljunk azzal, hogy Ő jelen van. Szent jelenlétének atmoszférájában ne feledjük pillanatra sem, hogy „itt van Isten köztünk, ... az, aki hirdeti, s hallja itt az ígét, adja Neki szívét”. Olyan szomorú olyan közösségben lenni, ahol Isten Nevét hívja segítségül a közösség az elején, majd elszabadulnak az indulatok, az emberi gondolatok kezdenek ütközni, emberi érdekekért harcolnak egyesek, s a végére már semmi jele annak, hogy Isten gyermekeinek közössége lenne ott. Jézus ott van az Ő Nevében egybegyűlők között mindvégig. Az Ő békessége, áldása, bölcsessége töltse be gyermekeinek közösségét mindenkor, mindenütt.

2011. szeptember 5. – hétfő

A királyok első könyve 8,27: Az ég, sőt az egeknek egei sem fogadhatnak magukba téged, hát még ez a ház, amelyet én építettem.

Akkor miért építtette Salamon a templomot, ha Isten ott nem lakhat? Legalább két okból. Az egyik az, hogy Istent nem tudja emberi építmény befogadni, mert Isten nem korlátozható sem falakkal, sem emberi bölcsességgel, de ez nem jelenti azt, hogy azon a helyen ne jelenne meg Isten. Isten nem lakik egyetlen templomban sem olyan értelemben, ahogyan mi emberek lakozunk valahol, mert az a mi esetünkben azt jelenti, hogy ott vagyunk otthon, máshol pedig vendégek csupán. Isten mindenütt jelen van, minden templomban ott lakik, de minden házban, hajlékban is lakozni akar, sőt, minden szívben szeretne állandó tartózkodást. Isten teremtette az anyagi világot, s ebben benne van a föld egésze, de még a csillagok is. És számára egyetlen hely sem idegen a mindenségben, ő nem vendég sehol, hanem tulajdonos, gazda. Jelen van a jeruzsálemi templomban, de nem korlátozható erre a szent hajlékra.

Másodsorban pedig Isten házára nem Istennek van szüksége, hanem nekünk, az embereknek. Nem Istennek teszünk nagy szívességet azzal, hogy építünk templomot, hanem önmagunkért építjük. Izraelnek van szüksége egy olyan hajlékra, ahol az áldozatokat bemutathatják, ahol a papok a Törvényben előírt szertartásokat elvégezhetik, ahol együtt ünnepelhet a közösség, és a papok közvetítésével Istennel találkozhat, megvallhatja bűneit, fogadhatja az áldást. ma pedig papok közvetítése nélkül, Krisztus által járulhatunk mennyei Atyánk elé. Megtehetjük, s meg is tesszük ezt

naponta otthonainkban is, de a közösséget is gyakorolni akarjuk, együtt imádkozunk, énekelünk, együtt hallgatjuk az ÚR üzenetét, ehhez kell nekünk templom. Noha jól tudjuk, hogy Isten hatalmas, nem korlátozható kis templomaink falai közé, mégis, abban is biztosak vagyunk, hogy ha az Ő Nevében gyűlünk egybe, Ő megjelenik közöttünk, igéje által Ő maga üzen, szólít meg és áld meg minket. Ezért kellett a jeruzsálemi templom, ezért van ma is szükségünk az Úrral való közösségi találkozás helyeire. Templomainkban, ahol hitünk szerint jelen van Isten közöttünk, vallást teszünk mi is arról, hogy Isten milyen hatalmas, és megköszönjük, hogy mégis minket, kik föld pora vagyunk, arra méltóztat, hogy megjelenik közöttünk.

2011. szeptember 6. – kedd

Pál levele a rómaiakhoz 15,29: Azt pedig tudom, hogy amikor hozzátok megyek, Krisztus áldásának teljességével érkezem meg.

Ha nem ismernénk sok bibliai ige alapján Pál apostol szerénységét, akár félre is érthetnénk ezt az igeverset. Újabb buzdítás ez arra, hogy olvassuk a teljes Írást. És arra is, hogy ne legyenek előítéleteink, mielőtt kimondanánk, sőt, mielőtt kigondolnánk azt, hogy milyen beképzelt ember nyilatkozhat így, jó, ha meggondoljuk, ki írja, kinek, miért, mit tudhatunk még róla. Ha viszont a teljes Írást olvassuk, akkor nem szükséges bizonyítani, hogy Pál apostol minden dicsőséget Istennek tulajdonított, önmagáról azt vallotta, hogy ő önkéntesen az ÚR rabszolgája, aki áldásos munkásságának minden sikerét, gyümölcsét Istentől kapta. Isten olyan nagy kiváltságban részesítette engedelmes apostolát, hogy kijelentette neki terveit életével és főleg munkájával kapcsolatban. Megértette az ÚR Pállal, hogy betegségéből nem gyógyítja meg, de kegyelme elkíséri mindig. Azt is kijelentette neki Isten, hogy el fog jutni Rómába, hogy ott is hirdesse az evangéliumot. Ez ad Pálnak olyan nagy biztonságot, amikor a hajón utazva látszólag élete is veszélybe kerül. Ő tudja, Isten azt ígérte, hogy eljut Rómába, akkor most nem fog meghalni. Itt pedig azt írja ennek a római közösségnek, mielőtt megérkezne hozzájuk, hogy amikor oda megy, Krisztus áldásának teljességével fog érkezni. Elképzelni is nehéz, hogy ezek után mennyire várták az apostolt. Ezen ígélet nélkül is nagy volt a várakozás, fontos kérdésekben számítottak lelki világosságra, eligazításra, és reménykedtek abban is, hogy Pál jelenléte lelki felbuzdulást jelent majd a közösségnek. Most azonban Krisztus áldásának teljességéről van szó, olyan lelki gazdagságról, melyet még megfogalmazni is nehéz. Vágyódnak az apostol után a rómaiak, mert Ő Krisztus gyermeke, és mindig jó, és gyönyörűséges, ha együtt vannak az atyafiak. Adja mennyei Atyánk, hogy értékelni tudjuk a testvérek közösségét, vágyódjunk velük lenni. És adjon Istenünk ma is áldott embereket, akik vállalják teljes szerénységgel ugyan, de Isten ajándékainak nagysága tudatában, hogy az ÚR áldásával, lelki ajándékaival ajándékozzák meg a közösségeket. Akinek pedig Atyánk ezt a feladatot adja, örömmel vállalja, hűséggel közvetítse Isten ajándékait, legyünk alkalmas eszközökké URunk kezében mások áldására.

2011. szeptember 7. – szerda

János első levele 3,2-3: Olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában. Ezért akiben megvan ez a reménység, megtisztítja magát, mint ahogyan ő is tiszta.

Akinek van reménysége, annak van ereje cselekedni, változtatni. Ahol elvész a remény, ott az élet maga is kérdésessé válik. Sok megszmorodott ember él közösségeinkben, aki már nem remél gyógyulást betegségére, javulást anyagi helyzetére, kibékülést haragosával, nem remél egyáltalán jót az élettől, a holnaptól, a körülményeinek változásától. Mondjuk ki, ebben igazuk is van, hiszen nem a sors, az élet, a körülmények hoznak változást, nem ezekben kell nekünk reménykedni, hanem Istenben, és az Ő minden ígéletében. Sok, szép ígéletet olvashatunk a Bibliában, egyik legfontosabb ezek közül az, hogy

Istennek leszünk az örökkévalóságban, és Őt színről színre fogjuk látni. A Hatalmasat, a Teremtőt, a mindenség Urát. Ha valakinek megadatik a lehetőség, hogy egy földi ország vezetőjével, elnökével találkozzon, előtte fel szokták készíteni, sok mindent meg kell jegyezzen, mit szabad és mit nem, hogyan lehet öltözni, köszönni, viselkedni. Nekünk ennél nagyobb reménységünk van. Nem csak pár percre, esetleg néhány órára találkozunk a Teremtővel, hanem örökre Vele leszünk. És nem szükséges előtte viselkedni, feszélyezettnek lenni, mert a szerető atyánkkal találkozunk Benne. Nem kötelező felkészítőn veszünk részt, hanem örömmel tisztítjuk szívünket szüntelen, és ehhez ugyancsak Istenünk Lelkének segítségét kérjük, mert szeretnénk tisztán és szentül jönni a szent Isten elé. Lelkünk mélyén pedig ott van az öröm, minden halandóval való találkozás öröménél mérhetetlenül nagyobb öröm, mely várankozással, reménységgel, vágyakozással párosul, mert várjuk, hogy együtt legyünk Vele szent, örök közösségben. Jövel URam, Jézus.

2011. szeptember 8. – csütörtök

Példabeszédek könyve 19,21: Sokféle szándék van az ember szívében, de csak az ÚR tanácsa valósul meg.

Legyen ma előttünk egy átlagos megközelítés, egy hitben való megközelítés és egy példa az ige alapján.

Némelyek hit nélkül hallgatják az igét, vagy olvassák a Bibliát, ezért nagyon sok kifogást találnak benne. Hit nélkül talán nem is lehet másra gondolni, mint arra, hogy nincs is szabad akarata az embernek, hiszen azt olvassuk mai igénkben is, hogy az ember tervez, akar, de Isten végez. Akkor miért is tervezzen az ember, miért is gondolkodunk annyit, hiszen úgyis Istené a végső szó. Ha netán valaki így értené a mai igét, bátorítjuk, olvassa az Írásokat nyitott szívvel, mert ott fel fogja fedezni a szabad akarat csodáját, az emberi szándék és akarat célját, a megtisztított, vagy bibliai szóval újjászületett, s így Isten irányítása alatt álló szív másféle szándékát, és még sok szép és hasznos üzenetet ezzel a kérdéssel kapcsolatban.

Isten gyermekei ebből az igéből is erőt merítenek. Hiszen mi jól tudjuk, hogy nincs bölcsebb a mi Istenünknél, nincs jobb akarat az Ő akaratánál. A mi legnagyobb nyereségünk az, ha Isten akarata valósul meg, ez az ige pedig épp ezt ígéri. Sajnos, tapasztalatból tudjuk, hogy a mi szívünkben nem csak az ÚR akaratával egyező szándék fogalmazódik meg, hanem bizony néha ennek a világnak a légköre beáramlik életünkben, néha mi is a körülettünk levő emberek értékeit kívánjuk. Az is előfordul, hogy nem vesszük észre hamar a téves szándékot, a hiábavaló célt. Milyen nagy kegyelem, hogy tudhatjuk, Isten akarata lesz meg, mert minden elképzelésünk, szándékunk után őszinte szívvel mondjuk, hogy legyen meg a Te akaratod.

És a példa. Valaki egyszer fontos döntéshelyzetbe került. Két lehetőség közül kellett határos időn belül választania. Mindkettő jelentett előnyt, és voltak hátrányai is. Kérdezte az URat, de a döntés fontosságának nyomása alatt úgy érezte, hogy mikor egyik döntése mellett van áldás, mikor épp a másikban fedezte fel inkább Isten vezetését. Megkérdezett egy hitben tapasztaltabb embert, s azt gondolta, hogy majd egyértelmű, egyik irányba mutató választ kap. Nem így történt, hanem Isten gyermeke azt válaszolta, hogy a döntés felelőssége nem ruházható át, de abban semmi kétség, hogy Isten tanácsa valósul meg. Lehet, hogy némelyek ezt kitérő válaszként értelmezték volna, emberünk azonban teljes békességet kapott ezzel a válasszal, sőt, egyértelmű lett számára az is, hogy mit kell válasszon. Isten gyermekeinek áldás és ajándék az, hogy elmondhatják naponta Istennek: legyen meg a Te akaratod.

2011. szeptember 9. – péntek

Péter második levele 1,10: Igyekeztek még jobban megerősíteni elhívásokat és kiválasztásokat, mert ha ezt teszitek, nem fogtok megbotlani soha.

Istenünk kiválasztott minket az Ő jó tetszése szerint nagy kegyelméből. Még akkor döntött az ÚR a mi elhívásunkról, amikor meg sem születtünk, így a kiválasztáshoz semmit nem tettünk hozzá, és nem tehetünk hozzá. Aki tudja, hogy őt Isten kiválasztotta, szent Fiának áldozata árán megváltotta, az nem is gondolhat arra, hogy akkor semmi teendője nincs, ölbe tett kézzel, vagy netán e-világi élvezetek hajszerelésével élheti mindennapjait, hiszen ő ki van választva.

Mikor gyermekkorunk vége felé kezdtünk öntudatra ébredni, azt is felfedeztük, hogy mennyire szeretnek minket szüleink. Egyre jobban értettük, hogy ők nem is azért szeretnek, mert jók vagyunk, vagy az iskolában szép minősítést kapunk, hanem mielőtt megszülettünk, már szerettek minket, s ez azóta sem változott. Néha mégis sikerült őket megbántani, olyat is tettünk, amire mi sem voltunk aztán büszkék. Ha viszont a szülők szeretetére, gondoskodására figyeltünk, akkor úgy viselkedünk, olyanok voltak cselekedeteink, hogy azokkal örömet szerezzünk nekik. Ez pedig minden esetben minket erősített meg a jóban. Kettős haszna van a jóra való igyekezetnek, hiszen Istenünknek ezzel engedelmeskedünk, amiben Ő gyönyörködik, mi pedig megerősödünk, elhívásunk és kiválasztásunk felől még nagyobb bizonyosságunk lesz, erősebbek leszünk az eljövendő nehézségek, próbák alatt.

Mennyei Atyám, szavakkal nem tudom kifejezni, mennyire hálás vagyok, hogy gyermeked lehetek, hogy Te elhívtál követésedre. Bocsáss meg, ha néha, amikor nem figyelek eléggé Rád, megbotlok, megbántalak, gyengül a hitem. Szeretnék megerősödni, egyre jobban Neked engedelmeskedni, velem való terveidet mindenben követni, ezért emlékeztess minduntalan kiválasztott voltomra, segíts egyre jobban igyekezni a szolgálatban, Neved dicsőítésében.

2011. szeptember 10. – szombat

Zsoltárok könyve 140,13: Tudom, hogy az ÚR felkarolja a nyomorultak ügyét, a szegények jogát.

Az ÚR a szegényekkel és a nyomorultakkal törődik, ezt szinte mindenki ismeri és fontosnak is tartja. A zsoltáros többlete az, hogy számára ez nem csak elméleti tudás, főleg nem könnyű vigasz, vagy nehézség idejére szóló reménység, hanem tudás. Vannak igazságok, melyek általánosan elfogadottak, de amikor valakinek az életében ezen igazságok következményei kellene látszódnának, akkor nehéz elfogadni és alkalmazni őket. Amikor nagyon nyomorultan érzem magam, akkor épp az fokozza a nyomorúságom, hogy úgy érzem, távol van tőlem Isten, nem foglalkozik az én nagy bajommal. A szegények nagy többsége meg van győződve, hogy Isten általánosan foglalkozik az emberek nehézségeivel, de valahogy Isten figyelmének látókörén kívül esett a saját életük, mert ha Isten felkarolná őket, akkor nem lennének szegények. Isten felkarolja a nyomorultat és szegényt, vallják főleg azok, akik nincsenek ebben a helyzetben. Dávid segélykérő, panaszt is megfogalmazó zsoltárinak nagy része személyes imádság, saját helyzetét írja le, saját nyomorúságából, nehézségeiből kiállt Istenhez. És személyesen mondja el, épp ilyen helyzetben, hogy tudom, Isten felkarolja a nyomorultak ügyét. Tehát az ő ügyét is.

A zsoltárok könyvében, és a teljes Írásban nem elméleti fejtegetések céljából, és főleg nem emberi viták alapjául íródtak meg ezek az üzenetek, hanem hasznunkra. Azért, hogy akkor emlékezzünk ezekre, amikor szükségünk van tudni, bizonyosnak lenni arról, például, hogy Isten felkarolja ügyünket, és minket magunkat is. A Biblia üzenete szeretne eljutni szívünkig és elménkig, hogy emlékezzünk a nyomorúság idején Dávidra, más bibliai személyekre, akik megtapasztalták Isten segítségét, és eljussunk erre a tudásra, erre a bizonyosságra: Isten velünk van. Akkor is, amikor nem látjuk kezének

munkáját, úgy véljük, hogy segítsége késik, semmi kétségünk ne legyen afelől, hogy: „mindig velem, URam, mindig velem, még ha nem láthat is gyarló szemem”. Tudom, most is velem van gondviselő jó Atyám.

2011. szeptember 11. – vasárnap

Ézsaiás próféta könyve 49.26: Akkor majd megtudja mindenki, hogy én vagyok az ÚR, a te szabadítód, és megváltód.

Isten népét gyakran megvetették, gúnyolták azért, mert bizonyos időszakokban nem volt nyilvánvaló Isten hatalmas kezének munkája életükben. Volt, amikor a nép vétkezett, és nem figyelt semmilyen üzenetre, ezért az ÚR erős kézzel bánt velük, hogy forduljanak vissza a hiábavalóságoktól. Máskor Isten hitüket akarta erősíteni, ezért engedte, hogy próbákon, szenvedésen menjenek keresztül. Az ellenség soha nem alszik, mindig hamar észreveszi, ha gyengébb, erőtlenebb Isten népe, ha akárcsak rövid ideig is elmarad Isten gondoskodása, oltalma. Ilyenkor gúnyolódik, majd ellene támad, s ha sikerül le is győzi a választottakat. Hol van a te Istened, hangzik a zsoltárok könyvében is a pogányok gúnyolódása. Isten gyermekeinek ez kettős fájdalom, egyrészt szenvednek amiatt, hogy legyőzi őket az ellenség, ezt a szenvedést pedig igazi tragédiává teszi az, hogy Isten Nevét gyalázzák az istentelenek.

Isten a próféták által eszébe juttatja népének, hogy Ő hatalmas Isten. Semmi nem történik tudta nélkül, így a nép szenvedése is ismert Előtte, a pogányok gúnyolódását is hallja. Azt is megerősíti küldöttei által, hogy nem vetette el végleg népét, a szabadítás közeledik. Az ÚR terve pontos, és a legjobb időben fog érkezni a segítség. Segítsége tökéletes, mindkét fájdalomra megoldást hoz. Megszabadul Izrael az elnyomóktól, nem lesz több fogság, szenvedés, nyomorúság. Az ellenség gúnyolódását is elnémítja az ÚR, mert egészen világos lesz majd mindenkinek, hogy Isten hatalmasan cselekedett népe érdekében, mert népét szereti, annak Ő a szabadítója és megváltója. Milyen örömet jelent nekünk is ehhez a hatalmas Istenhez tartozni, bizalommal és reménységgel várni az Ő szabadítására. Adj erőt URunk mai harcainkban, hogy előre nézve reménységgel várjuk szabadításodat, azt, amikor világossá lesz mindenki előtt, milyen hatalmas Isten a mi Szabadítónk.

2011. szeptember 12. – hétfő

Jakab apostol levele 1,12: Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját, amelyet az Úr megígért az őt szeretőknak.

Szeretnénk elnyerni az élet koronáját, szeretnénk Isten Országában lenni, elképzelni sem akarjuk, hogy milyen lenne kívül maradni. Az viszont komoly kérdés, hogy mennyire szeretjük Istent, mert ez az ige azokról beszél, akik szeretik Őt. Dáviddal akarjuk vallani, hogy szeretlek URam, én erősegem, néha azonban őszintén kérdezzük önmagunkat, vajon szeretjük-e Istent, vagy csak tiszteljük és féljük az URat. Isten ígéreteinek beteljesedését szeretnénk életünkben is megtapasztalni, néha mégis könnyelműek vagyunk, könnyen eltávolodunk az Úrtól és az Ő akaratától.

Azt is akarjuk, hogy minden kísértést vissza tudjunk utasítani, ellenálljunk ezeknek, mert az világos, hogy ezek Istenünktől távolítanak el, és az Ő megszomorítására valók. Nekünk sem használ, ha engedünk a kísértésnek, hiszen az, aki mögöttük áll, a legnagyobb hazudozó. Vajon miért édes mégis sokszor a bűn, miért engedünk a csábításnak, miért vagyunk készületlenek és erőtlenekek a legyőzésére? Mennyei Atyánk akarata az, hogy kitartsunk a kísértésben, hűségesek legyünk Istenhez, a Vele való közösséghez, az Ő akaratához. Az Ő segítségére van ehhez szükségünk, a Tőle származó erővel sikerülhet győzni a próbák alatt, és megtapasztalni a kiállás utáni megígért boldogságot.

Istenünk, arra kérünk, hogy emlékeztess szüntelen minket arra, hogy hova tart életünk, milyen tökéletes jutalmat ígértél a Téged szeretőknek. Segíts minket URunk, hogy minden kísértést, csábítást, mely Tőled és célunktól eltávolítana, felismerjünk, segítségeddel visszaverjük, Krisztusunkkal együtt diadalmasak legyünk. Add meg nekünk annak bizonyosságát, hogy az élet koronája a mienk. Ez a korona ragyogjon előttünk minden nap, hogy könnyebb legyen hűségesen kitartani Melletted.

2011. szeptember 13. – kedd

Jeremiás próféta könyve 3,15: Adok majd nektek szívem szerint való pásztorokat, akik hozzáértéssel és okosan legeltetnek benneteket.

A világon szinte mindenütt baj van a vezetőkkel. Nem tudom, hogy helyes-e vagy sem, de sokan úgy gondolják, hogy ha megfelelő vezetők lesznek hatalmon, akkor egy egész ország sorsa jóra fordulhat. Bizonyára szükség van minden ember munkájára, hozzáállására, de a vezetők döntései nagyon fontosak, sokszor hozzáértésük és jóakaratauk hozhat felüdülést, ezek hiánya pedig nyomorúságot sokak életében. Ma is látjuk, hogy a világ sok helyén tüntetnek emberek, kérik a vezetők lemondását vagy eltávolítását, mert meg vannak győződve, hogy más emberekkel az élen jobb sorsuk lesz. Jézus Krisztus úgy látta a választott népet, földi élete idején, mint egy olyan nyájat, melynek nincs pásztor, nincs vezetője, sem jó, sem rossz. Ez pedig csak a rendtelenséget kedvelőknek és azt kihasználóknak tetszik. A választott népet a felkent vezetők, az isteni hatalommal és tekintéllyel felruházott emberek vezették. Egy időben királyok is uralkodtak, de ezek legtöbbször saját hatalmukban gyönyörködtek és nem keresték az ÚR tanácsát, nem is vezették jóra a népet. A királyok idején is szükség volt olyan emberekre, akik pásztorolják a közösséget, akik az ÚR szavát hirdessék, az Ő akaratának teljesítésére bíztassák a közösséget. Ezek a pásztorok legtöbbször a próféták voltak, de a papságnak is volt ilyen megbízása. Király, pap, próféta hűsége, ragaszkodása Isten akaratához, önzetlen szolgálata jelentett a népnek is áldást, máskor pedig a hamis próféták, az uralkodhatnám királyok, az önző papok idején a nép is szenvedett.

Ezek alapján értjük, miért annyira fontos, hogy Isten megígéri, hogy Ő fog pásztorokat elhívni és küldeni népéhez. Nem önjelölt vezetőkre van szükség, még akkor sem, ha jó a szándékuk és esetleg szakmai tudással is rendelkeznek, hanem Isten elhívott pásztoraira van szükség, akik maguk is Isten világosságában járnak, és ebbe az irányba vezetik a népet is. A hozzáértés és okosság is Istentől származik, Ő ad bölcsességet és igazi megoldást minden helyzetben.

Mennyei Atyánk, tudjuk, egy igazi Pásztor van, Jézus Krisztus, és az a jó földi pásztor, aki a mennyei jó Pásztor önzetlen és engedelmes szolgálója. Minden közösségnek szüksége van vezetőre, úgy a gyülekezetnek, mind a községnek, városnak, egyháznak, országnak. Rendelj szíved szerinti vezetőket, Atyánk, és a már szolgálatban álló pásztoroknak is adj bölcsességet, világosságot, áldást.

2011. szeptember 14. – szerda

Máté evangéliuma 6,8: Tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek tőle.

Ha emberektől kérünk valamit, ritka eset, hogy ne kelljen megmagyarázni, hogy mire kérjük. Istennek viszont nem kell aprólékosan elmondani, megindokolni kéréseinket, mert Ő tudja, hogy mire van szükségünk. És azt is tudja, mire nincs szükségünk, habár mi szeretnénk megkapni, vagy még az is lehet, hogy még úgy hisszük, hogy nélkülözhetlent kérünk. Kéréseinkkel kapcsolatosan legegyszerűbb, ha a gyermek-szülő viszonyt képzeljük el, hiszen mi Isten gyermekei vagyunk. Míg kicsi a gyermek, nem ismeri sem a világot, sem saját szükségeit. Ahogy nő, gyarapodnak ismeretei, annál

helyesebben gondolkodik, jobban megismeri önmagát, szükségait, így kérései is mások lesznek. Az már más kérdés, hogy néha a felnőttek is tudnak gyerekesen gondolkodni, viselkedni, kívánni és harcolni hiábavalóságok eléréseért.

A Szentírás beszél arról, hogy a hitéletünk elkezdődése nem kapcsolható össze az életkorunkkal, hanem amikor Isten kegyelme megnyitja szívünket és értelmünket, hogy felismerjük bűnös és elveszett voltunkat, és elfogadjuk Megváltónk helyettes áldozatát, akkortól mi új életben járunk, Isten szerinti életre törekszünk. De, ahogy Péter apostol mondja, még gyermeke vagyunk a hitben, tejjel, azaz könnyű tanításokkal táplálkozunk. Ebben a szakaszában hitéletünknek viselkedésünk is sokszor gyermeki, mert kérünk, de nem mindig hasznos, nem mindig Isten akarata szerinti kéréssel. De az igazi szülő nem ad gyermekének reggel, délben, este csokoládét, ha azt kéri is, hanem azt adja, ami neki jó, egészséges. És ahogyan növekedünk a hitben, úgy ismerjük fel egyre jobban mennyei Atyánk akarátát, és kéréseink is egyre inkább egyeznek az Ő szándékával. Ezeket a kéréseket pedig örömmel meghallgatja és teljesíti Atyánk, sőt, mondhatjuk, hogy erre várt, hogy kérjük már azt, ami hasznos és építő nekünk és testvéreinknek. Milyen öröm a szülőnek, mikor gyermeke már nem azt kéri, hogy engedje egész nap játszani, tévézni, hanem azt kéri, hogy lehessen a szülő mellett, mert szeretné megtanulni azt, amit tesz, sőt, ha lehet, ki is próbálná, mert érdekesnek és jónak találja. Mennyei Atyánk is örömmel hallja és hallgatja meg kéréseinket, melyekkel az Ő akarátának megvalósulására törekszünk. Ő ismeri minden szükségünket, gondoskodik rólunk és öröme telik abban, ha megáldhat minket.

2011. szeptember 15. – csütörtök

Zsoltárok könyve 98,3: Látták a földön mindenütt Istenünk szabadítását.

Isten kezének hatalmas szabadítása nyilvánvaló, látható, megismerhető. A kérdés az, hogy mit cselekszik az, aki látja Isten szabadítását, azt, ahogyan bánik népével az ÚR. Két példát említsünk.

Izrael Józsué vezetésével elfoglalja Jerikó és Ai városát. Híre megy a környéken győzelmeiknek, de azt is meghallják a népek, hogy az élő Isten segíti népét győzelemre. Ez a hatalmas Isten azt is megígérte, hogy Izrael elpusztít minden népet Kánaánban. A gibeoniták elgondolkoznak, majd eltervezik, hogy miként mentsék meg a népüket. Kopott ruhákban mennek Józsuéhoz, mint messziről érkezett követek, és szövetséget kérnek Izráeltől. Látták a földön mindenütt Isten szabadítását, nem kételkednek tehát a gibeoniták, hogy Isten akarata meglesz, az egyetlen lehetőség a megmenekülésre, ha Izrael vezetői megesküsznek, hogy nem pusztítják el őket.

Bálák, Móáb királya, még a pusztai vándorlás idején látja, hogy Izraelnek nem tud senki ellenállni, és megérti azt is, hogy itt nem a nép hadi ereje hatalmas, hanem az őket segítő Isten ereje hatalmas. Ez a nép pedig Isten oltalma alatt áll. Bálák is tervet készít, de nem a gibeonitákhoz hasonló tervet, ő nem fogadja el, hogy Isten akarata megvalósul, hanem úgy gondolja, hogy amennyiben ki lehetne vonni Izráelt Isten áldása alól, könnyen el lehetne banni velük. Ezért Bálák meg akarja átkoztatni a választott népet, hogy ezáltal elszakítsa őket Istentől.

Akinek van füle, mondja a Biblia utolsó könyve, hallja, mit mond a Lélek. Pál arról ír a rómaiaknak, hogy Isten hatalma még a teremtésben is felismerhető. Ma, amikor az információ pillanatok alatt eljut a világ minden pontjára, számtalan módon hallhatunk Isten szabadításáról, arról, hogy mennyei Atyánk ma is munkálkodik népe életében. Ez lehet biztatás nekünk, ragaszkodjunk még jobban ehhez a hatalmas Istenhez, hogy bennünk és általunk is munkálkadjon, vagy esetleg tervezni lehet azt, hogy miként függetlenítsük magunkat ettől az Istentől és az Ő akarátától. Józsuéval együtt válaszoljuk: én, és az én házam az URat szolgáljuk!

2011. szeptember 16. – péntek

Ézsaiás próféta könyve 53,1: Ki hitte volna el, amit hallottunk, ki előtt volt nyilvánvaló az ÚR hatalma?

Amit Isten szolgálai által hirdettet, sokszor tűnt a hallgatóknak lehetetlennek, hihetetlennek. Péter Jézus szavára veti ki a hálót, amikor szinte nem is csak hiszi, már-már tudja, hogy nem lesz fogás. A főpapok nem azért küldenek Jézus sírjához őroket, mert feltámadhat, hiszen ezt nem lehet elhinni, hanem csak azért, nehogy valaki ellopja a holttestet. Noé bárkát épít, és évtizedeken keresztül hirdeti az özönvizet, de senki nem hisz szavának, mert elképzelni sem lehet olyan nagy vizet, mely elől ne lehetne még a hegyek tetején sem megmenekülni. Jerikó lakói és katonái biztonságban nézik a zsidók város körüli menetelését, mert hinni az nem lehet, hogy ez a nép legyőzze őket, akik a várfal biztonságában vannak. Valahányszor Isten hatalmas cselekedeteiről jövendöltek a próféták, voltak, akik elhitték Isten szavát, mások kételkedtek abban, mert nem tudták elképzelni, hogy miként cselekedhet Isten. A mai ember problémája is ez, Isten szavának nem akar hinni, ezért azt, ami a Bibliában tudományosan megmagyarázható azt véletlennek, emberi cselekvésnek tulajdonítja, amire pedig nincs magyarázata, arról kijelenti, hogy az nem is igaz. Mert a bibliai korban is, ma is az a kérdés, hogy ki az, aki természetesnek, bizonyosnak tartja Isten hatalmát, és azt, hogy az Ő gondolatai messze fölötté vannak minden emberi elképzelésnek, de gondolatait meg is valósítja. Nyilvánvaló, egyértelmű számunkra Isten hatalma? Akkor tudjuk, hogy Neki minden lehetséges, még a legnagyobb csoda is. Ez a legnagyobb csoda pedig az, hogy a hatalmas Isten egyetlen, szeretett Fia, a hatalmas Krisztus szenvedő szolgálként jelenik meg a földön. Ezt még a Jézussal járó tanítvány sem akarja elhinni elfogadni, hanem azt mondja a Megváltónak: mentsen Isten, URam, nem eshetik ez meg. Az ige ott van, de az emberi hitetlenség azt nem veszi figyelembe. Nyilvánvaló, hogy a jövendölés szerint a gyermek, aki Isten küldötte Betlehembe születik, Hozzá jönnek a bölcsek, de sem a zsidók királya, sem a vallási vezetők nem fogadják el a nyilvánvaló tényeket. A virágvasárnapi bevonulás több bibliai prófécia szó szerinti beteljesedése, de az Írásokat kívülről ismerő farizeusoknak mégsem nyilvánvaló, hogy elérkezett Isten Országá.

A pogány százados is hall Jézustól olyan kijelentést, mely hihetetlenül hangzik. Azt mondja Jézus a gyógyíthatatlan betegségben szenvedő gyermek apjának, hogy minden lehetséges annak, aki hisz. Ezzel Jézus kimondott kérdés nélkül is kérdés elé állítja az apát. Lehet, ha hiszel. Az pedig őszintén kiállt: Hiszek. Rögtön hozzáteszi: segíts hitetlenségemen. Lehetséges. Jézus hatalmas. Szervedő szolgálként is hatalmas. Ma szemmel nem látható Úrként is jelenvaló és hatalmas. Ki hiszi el ma, ki előtt nyilvánvaló, minden kétség fölötti igazság Isten hatalma?

2011. szeptember 17. – szombat

Sámuel próféta első könyve 12, 20-21: Szolgáljatok az ÚRnak teljes szívből! Ne térjete el, hogy a semmiket kövessétek, amelyek tehetetlenek, és nem tudnak megmenteni.

Megragad ez a kifejezés: ne a semmiket kövessétek. Persze, elméletileg senki nem akarja elismerni, hogy az, amit követ, fontosnak tart, az egy nagy semmi. Magyarázatok sokasága születik arról, hogy mi mindennek van értéke, miben is áll a nagysága, fontossága, miért is fontos követni. Mindenki meg tudja indokolni, hogy miért teszi azt, amit tesz. Jó magyarázataink vannak szokásainkra, arra, amivel naponta foglalkozunk, legtöbbször csak kedvtelésből, vagy unaloműzésből. Aztán ezek a kedvtelések egyre több időt kérnek, vesznek el egyébtől. Van, amit nem szórakozásból teszünk, hanem abból a meggyőződésből, hogy hasznos, szükséges. És mi az, ami semmiség, ami értéktelen és hiábavaló? Általában az, amit mások tesznek, mások követnek, amire mások áldoznak. Legtöbbször főleg azok,

akik anyagilag jobban állnak, mint mi, mert ők sok mindent megengedhetnek maguknak, s minket legalább annyi vigasztaljon, hogy az semmiség. Mi a semmiség az ige szerint? Az, amit akkor követünk, amikor eltérünk Isten követésétől. Ha nem Istent követjük, ha nem az ÚR szolgálata a fő szempontja mindennapi tevékenységünknek, törekvéseinknek, ha nem Rá figyelünk még szabad időnkben is, szórakozásainkban is, akkor semmiséggel foglalkozunk, semmiséget követünk. Ez a semmiség lehet valamilyen földi dolog, lehet személy, lehet elv, lehet bármi, ami nincs összhangban Atyánk akaratával. Egyszerű, de nem könnyű a feladatunk. Elég, ha akár két-három napra visszatekintve megpróbáljuk életünket megvizsgálni, s megkérdezni, mit tettünk teljes szívvel az Úrért, és mit tettünk úgy, hogy nem Isten akaratára volt az első. Mindaz, amit nem Istenért tettünk, alkalomadtán tehetetlennek, erőtlennek, semminek bizonyulhat. Saját magamnak mondom, saját szívemnek parancsolom: szolgálj Istennek!

2011. szeptember 18. – vasárnap

Pál levele Tituszhoz 2,13: Várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését.

Azért is boldogtalan a ma embere, mert nincs reménysége. Naphosszat arról hall, hogy mennyire nagy a válság, és még ínségesebb idők jönnek. Azon töpreng, hogy mi következik, pedig azt nem tudja senki pontosan kiszámítani. Megfeledezünk még mi is néha Isten szuverén hatalmáról, arról, hogy az Ő akaratára nélkül egy hajszál sem eshet le a fejünkről. Aki mai körülmények között az eljövendő boldog reménységbe kapaszkodik, arról beszél, arra tekint, azt várja, azt ma könnyen álmódzóznak nevezik, olyannak, aki a valóságtól elmenekül a messze jövőbe. Pedig aki előre tekint hittel és reménységgel, az épp nem menekül a jelentől, hanem élhetőbbé, tartalmasabbá teszi jelenét, hiszen attól lesz tartása, a mindennapi harcokhoz ereje, a reménytelenség ellenére reménysége, hogy Isten hatalmas munkájára tekint, melyeknek idejét elhozza az ÚR. Ez a hatalmas Isten megvalósítja csodálatos ígéreteit, minden jelenlegi borulást ellenére, ez a hatalmas Isten van jelen már most is az életünkben. S mi nem csak a jelennek élünk, nem csak a földiekre, azok elértéktelenedésére tekintünk, hanem van boldog reménységünk.

Ismerek valakit, akinek életében nyomon követhetem a reménységének változását. Soha nem volt istentagadó, mindig hallgatta az Igét, időnként olvasgatta is a Bibliát. Hitt Istenben, az örök életben is. Közben földi élete mikor hideget, mikor meleget hozott, többnyire az előbbit, ahogy az legtöbbször történik. Sójajtvá mondta néha: ez úgyis lejár, a földi szenvedésnek egyszer vége lesz. Utána pedig csak jobb lehet. Ahogy az évek teltek, a földi célok apadtak, egyre több időt fordított az Írásokra és az imádságra. Lassan észlelhető lett a változás, már nem a földi szenvedés megszűnését várta, nem a megpihenést, hanem örömmel mondta egyre gyakrabban: alig várom, hogy meglássam az én drága Krisztusomat, jaj, az nagyon gyönyörű lesz majd a mennyek országában. Ennek az embernek élő reménysége jutott eszembe Pál szavait olvasva, hiszen az apostol bizonyágtétele is több, túlmutat a szavakon, érezni lehet a szavak mögül kisugárzó örömet, boldogságot, élő reménységet. A mi élő Krisztusunk dicsőségének megjelenésének boldog reménységét ismertesse meg velünk Istenünk.

2011. szeptember 19. – hétfő

Máté evangéliuma 3,8: Teremjete hát megtéréshez illő gyümölcsöt.

Kálvin János ezt az igeverset foglalta bele az erdélyi református liturgia szerint minden vasárnap elmondott bűnvalló imájában. Az imádság teljes mondata így hangzik: *Töröld el bűneinket, növeld és sokasítsd meg rajtunk napról napra Szentlelked ajándékait, hogy igaz bűnbánatunk teremje a megtérés gyümölcsseit, amelyek kedvesek Te előtted.* Azért szükség a reformátor imáját idézni, mert segít helyesen értelmezni a Bibliából olvasott ígét. Ha csak emberi gondolatainkkal közelítünk az igében szereplő

felszólításhoz, azt is érthetjük abból, hogy Keresztelő János szavain keresztül arra szólít minket Istenünk, hogy tegyünk meg mindent annak érdekében, hogy Istennek tetsző dolgokat mutathassunk fel, hogy Isten akarata szerint szolgáljunk embertársainknak. Emberek és vallási csoportok gondolják azt néha, hogy Isten elvár tőlünk, nekünk pedig teljesíteni kell. Legtöbbször a tízparancsolatot tartják teljesítendő mércének, mások viszont az ilyen ígéretet is ismerik, a szolgálatra való más felszólításokat is ide veszik, s ha szabad így mondani, teljes gőzzel igyekeznek minél nagyobb lelki gyümölcstermésre. A reformátor, akinek bibliaismerete és az Írásokhoz való ragaszkodása nem szorul magyarázatra, ezt az ígét teljesíteni szeretné, az ige kérésének eleget akar tenni, de ehhez is Isten segítségét kéri. Nem ront neki gondolkodás nélkül a szolgálatnak, főleg nem akármilyen szolgálatnak, nem bármilyen módszerekkel akar gyümölcsöző keresztyénséget, hanem alázattal kéri Istentől a bűnbocsánatot, mert ezzel kezdődik a lelki gyümölcstermés. Azt is tudja, imájába foglalja Kálvin, hogy Isten Lelkének áldása, segítsége nélkül minden emberi akarat erőtlen és főleg eredménytelen erőlködéssé válhat.

Isten kéri, hogy legyen gyümölcstermő, eredményes a keresztyén életünk. Mi Isten akaratát elfogadjuk, mi magunk is azt szeretnénk, hogy látszódjon a következménye, legyen eredménye hitvalló életünknek. Ezt azonban nem emberi elgondolás és módszer szerint, és nem emberi erővel valósítjuk meg, mert úgy nem lehet. Megvalljuk bűneinket Istennek, hogy Ő, aki hű és igaz, megbocsássa azokat, és alkalmassá tegyen arra, hogy eszközökké legyünk akaratának megvalósításában. Naponta kérjük az Ő Lelkét, annak világosságát, hogy lássuk teendőnket, és a Lélek erejét, hogy meg is tegyük azt, ami jó. Egy kérdés marad még. Mi is a megtérés gyümölcse? Mi lesz annak következménye, ha ezen az úton járunk. A válasz egyszerű: járj ezen az úton, s megismered.

2011. szeptember 20. – kedd

Ézsaiás 49,3: Ezt mondta nekem: Szolgám vagy, Izráel, rajtad mutatom meg dicsőségemet!

Izráel Istenhez tartozik. Ma a szolga szónak jelentése olyan valaki, aki alárendelt, mások parancsát teljesíti, nincs más felelőssége, mint az utasítások pontos végrehajtása. Bizonyára más volt ennek a szónak jelentése akár csak pár évszázaddal korábban, és más évezredekkel ezelőtt. Amikor Isten az Ő népét szolgájának nevezi, ez nem egy olyan viszonyt fejez ki, mint a rabszolgaság. Még két századdal ezelőtt is voltak szolgák, akiknek nagy volt a felelősségük, ragaszkodtak uraikhoz, nem ritka volt azon szolgák esete sem, akik a rabszolga-felszabadításkor nem akarták elhagyni uraikat, mert az úr és a szolga viszonya nem embertelen, kihasználó viszony volt, hanem létezett tisztelet és megbecsülés. Ha kétszáz év alatt ennyit változott az értelmezés, akkor két- és félezer év távlatából annál nehezebb helyesen érteni az ígét. De segít rajtunk Ézsaiás, mert nem csak azt mondja Isten az ígében, hogy szolgám Izráel, hanem azt is, amit az ÚR cselekszik népével. Megmutatja az Ő dicsőségét népének életén. Istent halandó ember nem láthatja, de az Ő dicsősége nyilvánvaló övéi életén. Azt mindenki láthatja, még a pogány népek is, hogy Isten miként bánik az övéivel, hogy hányszor adott nekik győzelmet, segítséget, szabadulást. Mindenki számára világossá vált, hogy ezzel a néppel vele van az Ő hatalmas Istene. Beteljesedett nem is egyszer az Ábrahámnak adott ígéret, hogy aki áldja Izráelt, áldott lesz, aki ellene fordul, átkozott lesz.

Istennek ma is van népe, akiről Ő ma is gondoskodik, áldása van az övéi életén. És a nem változó Isten bizonyára ma is szeretné megmutatni dicsőségét mai szolgái életén keresztül. Sok szónál, magyarázkodásnál, gyözködésnél többet ér, ha meglátják rajtunk az emberek Isten dicsőségét, ha látják életünkben Isten munkáját, bizalmunkat az Ő gondviselésében. Mennyei Atyánk, ragyogtasd ránk arcod, legyen életünkön a Te dicsőséged.

2011. szeptember 21. – szerda

Mózes ötödik könyve 5,33: Mindenben azon az úton járjatok, amelyet megparancsolt Istenetek, az ÚR, hogy élhessetek.

Isten embere, Mózes negyven éven keresztül vezette a választott népet. A vándorlás legfontosabb eseménye a szövetségekötés volt, mely által Isten szövetséget kötött népével. Ameddig a nép nem szegi meg ezt a szövetséget, élvezheti annak minden áldását. Isten oltalmazza népét, vezeti őket, mindarról gondoskodik, ami az élethez szükséges. Isten azt szeretné, hogy ez mindig így maradjon, Ő nem gyönyörködik a bűnös büntetésében, sem halálában, hanem az Ő akarata az, hogy mindenki elforduljon a bűntől, és mindenki életet nyerjen. Ennek tudható be, hogy azt is megparancsolja népének, hogy tanítsák a Törvényt a következő nemzedékeknek, hogy azok is áldásban részesedjenek.

Mózes elérkezett az út végéhez, ő már nem megy be az Ígéret Földjére. Mielőtt eltávozna, még egyszer egybegyűjti a választott népet, s szívükre helyezi az ÚR parancsait, az Ő utjain való járás fontosságát. Bemegy a nép és birtokba veszi az országot, de Isten oltalmára, segítségére, áldására tovább is szükség lesz, a szövetség nem veszti érvényét, az ÚR által mutatott úton lehet csak életet nyerni, életben maradni. Nincs ennél fontosabb hagyatéka, végrendelete Mózesnek, nincs ennél lényegesebb tudnivaló Isten népe számára. Az élet bibliai értelméről van itt szó, nem csak a létezésről. Izráel sajnos többször megszegte a szövetséget, olyankor sem szűnt meg teljesen létezni, de nem élt. Ma is csak azé az élet, akiben Isten Fia él. Mi pedig élni akarunk, ezért a zsolnárossal imádkozunk: *útaid URam mutasd meg, hogy el ne tévelyedjem, Te ösvényidre taníts meg, miken intézd menésem, és vezérelj engemet, a Te szent, igaz Igédben.*

2011. szeptember 22. – csütörtök

Pál második levele Timóteushoz 1,14: A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szentlélek által.

Napról napra látjuk, mint értéktelenednek el a földi kincsek. Egyre nagyobb a pánik a gazdagok körében, miben is tartsák értékeiket, hogyan őrizzék meg gazdagságukat. Legtöbbünknek ilyen gondunk nincs, mi „szegény bűnösök” vagyunk, akik nem rendelkezünk rendkívüli értékekkel. Megváltónk figyelmeztetett, hogy ne gyűjtsük a földi kincseket, mert értéküket veszítik, ellopják, nem használnak a lelki üdvösségre. De az is igaz, hogy legtöbben szeretnénk gazdagok, vagy legalább gazdagabbak lenni, szegénységünk időnként elcsüggeszt, a mindennapiért való küzdelem eléggé felemészti időnket, erőnket, még jókedvünket is. Nem vagyunk gazdagok, és emiatt néha búskomorak vagyunk, panaszkodunk, elégedetlenkedünk. Sokat foglalkozunk a földi kincsekkel, ha nem is rendelkezünk velük.

Pál apostol a lelki kincsekkel foglalkozik. Lelki emberekként mi is többet kell törődjünk, foglalkozzunk a lelki értékekkel. Pál Timóteus hitéről, a benne levő kegyelmi ajándékról beszél, biztatja őt, hogy tegyen bizonyosságot ezekről, hirdesse bátran Krisztus evangéliumát. Hitünk olyan kincs, melynek értékét egyetlen valutával sem lehet kifejezni, de a legnagyobb kincsünk, mely által a lehető legnagyobb értéket, az örök életet nyerjük el. Isten minden gyermekének adott kegyelmi ajándékot, ez által leszünk gazdagok, mert meggazdagítja mindennapjainkat, értelmet és célt ad életünknek, Isten magasztalására indít, ezzel betöltve küldetésünket. Ezekről mi is bizonyosságot kell tennünk, hirdetésünk kell Megváltónkat, az Ő ajándékait, a Vele való élet igazi gazdagságát. S mint minden kincset, a lelki kincset is úgy őrizhetjük meg legjobban, ha befektetjük, kamatoztatjuk, használjuk, szolgálunk vele. Dúdoljunk örömmel: *Királyi gyermek vagyok én, Van nékem koronám! Megváltóm kegyelme enyém,*

Nem hágy el soha már! Jézussal járom utamat, megfogva a kezét. Királyi gyermek vagyok én, és nékem ez elég.

2011. szeptember 23. – péntek

Ézsaiás próféta könyve 26,9: Lelkem hozzád vágyódom éjjel, teljes szívből kereslek téged.

A régi erdélyi énekeskönyvből nem minden éneket vettek át az újba, noha szinte kétszer annyi ének van az utóbbiban. Akik hivatottak voltak elbírálni, hogy mi legyen és mi ne kerüljön be az új énekeskönyvbe, minden kimaradó éneket valamiért alkalmatlannak ítélték a gyülekezeti éneklésre. Akik azonban a régin nőttek fel, időnként eldúdolják a régi énekeket is. Mai igénk is egy ilyen éneket juttatott eszembe, sokszor énekelték lelkesen a gyülekezetek: *Lelkem kíván Téged, óh, kegyelmes URam! Paizsom a Te Neved, véred boldogságom. Csak Téged, csak is Téged, URam, csak is Téged, csak Téged kíván lelkem, URam Téged.* Lehet, hogy a szövegben van kifogásolnivaló, lehet, hogy a megfogalmazás hibás, a dallammal is adódhatnak gondok, valami mégis kedvesé teszi ezt az éneket. Az, hogy sugárzik, lüktet belőle az Isten utáni vágyakozás, az Istennel való közösség után való epekedés. Mint szarvas a hús forráshoz, úgy vágyakozik Dávid Istenhez, a zsoltárban leírt bizonyágtétele szerint.

Földi életünkben azok után vágyakozunk, akik nagyon kedvesek számunkra, akiket szeretünk. Globalizált világunkban sokan kerülnek messze szeretteiktől, sokan élnek más országban. Amikor szülők, nagyszülők róluk beszélnek, mindig könnyes lesz a szemük, mindig várják őket haza, ünnep az, amikor találkozhatnak. Isten gyermekeinek legnagyobb öröme az, ha mennyei atyjukkal lehetnek együtt, valamint Megváltójukkal a Lélek által. Kérdezem magam gyakran, mennyire szeretem Istent? Vágyakozom az Ő közösségére? Bizonyára igen, de őszintén nem mindig és nem ezzel az intenzitással, mely az igéből olvasható ki. Teljes szívből keresem Őt? Néha nagyon keresem, keservesen is szólítom, Hozzá kiáltok, úgy, ahogy az ige mondja, éjjel. Máskor mintha hiányzana ez a vágy. Lefoglálnak a napi feladatok, sietek, mert rohan a világ, felszínesebb vagyok. Pedig akkor is tudom, hogy minden pillanatom Isten gondviselésének köszönhetem. Köszönöm Istenem az ígét, benne emlékeztetsz arra, hogy legnagyobb áldásom és örömöm az, ha Veled lehetek. Segíts mindig észrevennem rögtön, ha Tőled távolodom, hadd keresselek újra teljes szívemből. Mert vallom a zsoltárossal, hogy Istenem közelsége nekem jó.

2011. szeptember 24. – szombat

Lukács evangéliuma 14,21: A ház ura megharagudott, és ezt mondta szolgájának: Menj ki gyorsan a város útjaira és utcáira, és hozd be ide a szegényeket, a nyomorékokat, a sántákat és a vakokat.

Második gyermekünk születésekor a faluban szokásos módon sokan felkeresték a kisgyermekes anyukát, hoztak kis levest, másodikat, süteményt, kívánták a gyors felépülést az édesanyának, minden jót a kisgyermeknek. Két-három nap alatt sokan eljöttek, mindenki hozott valamit, nem lehetett olyan sokat elfogyasztani a családnak. Mi mást lehetne tenni, mint elvinni a sok finom levesből, húsból a faluban azoknak, akik gyengébben álltak anyagilag. Ezzel azonban előre nem látott felháborodást váltottunk ki, több család megsértődött, mindenki ellenezte ezt a gesztusunkat. És főleg arra kértek szinte erőszakosan, hogy ne vigyük másnak azt, amit hoznak. Ma is szégyellem, mikor leírom, közel egy hónapig sötétedés után a kutyának, tyúkoknak adtuk a sok megromlott ételt, amit nem tudtunk elfogyasztani. Amikor valaki kosárral a kezében belépett, hálásak voltunk, ugyanakkor szívünkben kérdeztük magunktól, vajon sikerül-e elfogyasztani, vagy ez is az állatokhoz kerül, pedig bizonyára szeretettel készítették, szívesen hozták, kedveskedni akartak.

A példázatban Jézus arról beszél, hogy amit a gazda készített, nem mehet kárba. Ha a hivatalosak nem fogadták el a meghívást és nem jöttek el az ünnepi alkalomra, akkor a szolgák azokat kell behívják, akik nem szoktak ilyen alkalmakon részt venni, valószínű, hogy nem is tudják, hogyan kell ott viselkedni. Egyet tudnak, a gazda hívta, ingyen van, ők azt szívesen fogadják. A gazda öröme pedig az, hogy nem volt hiábavaló a készülés, a fáradozás, megtelik a ház vendégekkel. Isten házában annak van helye, az Isten által készített javakban az részesedik, aki azokat elfogadja. Nem feltétel az előképzés, sem a társadalmi ranglétrán elfoglalt hely, nincs más szempont, mint ez az egy: hív a gazda, elfogadom, jövök.

A másik gondolat pedig az, hogy amennyiben elfogadjuk a gazda hívását, azokat is el kell fogadjuk, akik velünk együtt ott vannak a vacsorán. Ha szegények is, vagy kivetettek, ugyanazért vagyunk mi is Istenünk asztalánál, amiért ők, ez az ok pedig nem bennünk van. Csak azért vagyunk ott, mert Isten hívott minket. A nyári gyermektáborban tanult ének nagyon ide talál: *Isten szól és hív ma téged, mondd csak, mit teszel? Fia által Ő már lépett, te következel.* Isten szólít, minden készen van, jöjjetek a Vele való közösségbe. Most te lépsz.

2011. szeptember 25. – vasárnap

Apostolok cselekedetei 10,35: Minden nép között kedves előtte, aki féli őt, és igazságot cselekszik.

A Mózes által lejegyzett törvénykönyvben ott van a kijelentés, miszerint nem személyválogató az Isten, rögtön utána pedig a felszólítás olvasható: szeressétek a jövevényeket. Ezt minden bizonytalansággal Péter is tudta. Megváltójától azt is látta, hogy szóba ált a megvetett samáriai nővel, megdicsérte a pogány százas hitét, meggyógyította a pogány kánaáni asszony leányát. Azt a parancsot is kapta tanítványtársaival együtt, hogy tegyenek tanítványokká minden népeket. Most ennek jött el az ideje, hogy Péter bemenjen a pogány Kornélius házába, felfedezze annak szomjúságát a lelki dolgok iránt, vágyakozását Isten megismerésére, és belássa, Isten ezt a pogány embert is elhívta, kedves neki, íme, apostolát küldi, hogy ne maradjon sötétségben, hanem megismerje a teljes evangéliumot. Maga Péter is azt mondja, hogy most kezdem igazán megérteni, hogy nem személyválogató Isten, hanem minden nép között kedves előtte, aki féli őt, és igazságot cselekszik. Eddig is tudta mindezt, de most kezd mégis valósággá lenni számára.

Hitvallásunk szerint valljuk, hogy Isten Fia az egész emberi nemzetségből az igaz hitben megegyező, örök életre elválasztott sereget gyűjt. Ezt el is mondjuk, igaznak is valljuk, csak néha olyan nehéz elképzelni, hogy Isten kiválasztott magának olyan embereket, akik egészen másak, mint mi. Mit tud Isten szeretni azokban, kérdezzük néha nagy képmutatással. Máskor éppenséggel arról okoskodunk, nem kis önhiúsággal, hogy miért csak hit által lehet üdvözülni, megjárt szorongással és két percig tartó nagy törődéssel foglalkozunk szegény kínai vagy afrikai emberekkel, akiknek nem adatott meg a lehetőség, hogy hallják az evangéliumot és megtérjenek, mintha a mi dolgunk lenne irányítani a népek életét és biztosítani nekik az örök életet.

Isten nem személyválogató. Azzal nem tartozik nekünk, hogy megmagyarázza, kinek milyen esélyt, lehetőséget adott, hogyan gondoskodik és mit szán egyes népeknek, embereknek. Azt jelentette ki önmagáról, hogy Ő igazságos, valamint azt is, hogy nem személyválogató. Az üdvösség útját bízunk csak Rá, mi pedig az ige alapján tanulunk meg ugyanilyeneknek lenni, személyválogatás nélkülieknek. És tekintsünk úgy minden népre, csoportra, azok tagjaira, mint akiket szeret Isten, kedvesek Neki, így testvéreink lehetnek Krisztusban.

2011. szeptember 26. – hétfő

Zsoltárok könyve 92,6: Mily nagyok alkotásaid, URam! Igen mélyek gondolataid!

Ha valaki a zenét szereti, egy életen át hallgathatja kedvenc műfaját, s nem ér rá mégsem mindent meghallgatni, amit szeretne, s amiben gyönyörködne. A nagy zeneszerzők pedig Istent tartották ihletőjüknek. Ha valaki kirándulni szeret, egy életen keresztül sem láthatja mindazt, amit érdemes látni, és neki tetszene, akár a hegyekben gyönyörködik, akár városokban szeret barangolni. Az óceánban élő állatok fajtáit felsorolni is hosszú lenne, egy tudósnak sem sikerül mindeniket behatóan tanulmányozni, noha esetleg ez szerez neki örömet. És a földről az ember alig emelkedett hajszálnyira, az a pár száz kilométer, ahova eljutott semminek mondható, a számokkal szinte kifejezhetetlen távolságokhoz képest, amiről legtöbbször több a sejtésünk, mint a mérhető adat. Isten alkotásai nagyok nem csak méretükben, hanem tartalmukban is, hiszen egy apró kis bogár szárnyacskája is ezernyi csodát rejt, a színpompától kezdve, a működésének csodáján keresztül a nagyítással megismerhető szerkezetéig. Isten gyermekeinek az a kiváltsága is megvan, hogy tudják, ki alkotta ezeket, az Alkotó pedig hatalmasabb és csodálatosabb minden alkotásánál. Ezekből alkothatunk némi fogalmat az Ő nagy bölcsességéről, gondolatainak mértékéről és mélységéről. Nagy vagy Te Isten, nagy a bölcsességed, mindent mi szépen, s bölcsen alkotál. Milyen kár, hogy a mai embernek aligha van ideje csodálni Istent, az Ő alkotásait, s ha kimarad a csodálat, kimarad az imádat is, hiszen a régi mondás szerint admirációból születik az adoráció. Dávid imádja Istent és csodálja alkotásait. Nem volt mikroszkóp, azt a világot nem láthatta, ami felnagyítással tárul ki előttünk. Nem volt távcső, így a galaxisokat is kihagyta. De kamera sem volt, így a közvetlen környezetén kívül nem láthatta más kontinensek élővilágát, az óceánok csodáit, a magas hegyek lélegzetelállító fenségét. Mit is láthatott Dávid? Egész élete során valószínű, hogy kevesebbet, mint amit egy tudományos tévéműsorban láthatunk mi két-három óra alatt. De nyitva volt a szeme, ideje is volt arra, hogy megcsodálja a teremtést, valamint arra is, hogy ezekért magasztalja Istent. Adjon az ÚR látást nekünk is, és a teremtet valóság mögött fedezzük fel a Teremtő csodálatos voltát. Dicsérjétek az URat!

2011. szeptember 27. – Kedd

Pál levele a filippiekhez 4,19: Az én Istenem pedig be fogja tölni minden szükségeteket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban.

Amikor elolvastam az ígét, legelső gondolatom az volt, hogy akkor most esni fog az eső. Azért gondoltam erre, mert rég nem esett az eső, és a szakemberek szerint ez a vetés ideje, ha nem tudnak szántani, nem tudnak vetni, s minden nap késés a jövőben aratandó gabona kárára lesz. Aztán kezdtem elemezgetni, vajon mire van jobban szükségem, arra, hogy most essen az eső, vagy arra, hogy bizzam Istenben, Ő kirendel mindent, hogy ne lássak szükséget, kirendeli a mindennapi kenyerünket. És vajon az eső, a gabona, a liszt, kenyér, a ruha, a ház, a földi szükséges dolgok az elsődlegesek, vagy inkább arra kell értem ezt az ígét, hogy Istennek gondja van a lelki szükségeimre. Hiszen ha van hitem, ha biztonságban érzem magam, ha békességben élek, ha reménységgel tudok előre tekinteni, a holnap felé, akkor a földi szükségéről is jobban tudok gondoskodni. De hiszen, fedeztem fel az ige fölötti csendességben, nekem nem kell fontossági sorrendek felállításán gondolkodni, nem is kell egyiket kijátszani a másik ellen, mert az ige azt mondja, hogy minden szükségünket betölti Isten, nem is emberi mértékkel mérve, hanem az Ő gazdagsága szerint. Olyan ez, elnézést a hasonlatért, mintha napokig eltévedve bolyongana valaki, alig tudna már lábon állni az éhségtől, és egy idegen azt ígérné, hogy öt percnyi gyaloglás után elérkeznek a lakásához, ott jóllakhat az éhező vándor. Ekkor még lehetnek kérdései, vajon van-e tényleg eledele az ismeretlennek, elég lesz-e kettőjüknek, és így tovább. Ha azonban szembe jönne egy szolga, az ismeretlen idegen előtt meghajtva magát jelentené, hogy felséges királyom, az ünnepi vacsora a leggazdagabb falatokkal megterítve várja, akkor már nem lenne senkinek kétsége afelől, hogy aznap este jóllakik, nem fog éhezni. nem kérdés, hogy egy király tud-e olyan asztalt

terítetteti, ahol elég eledel legyen. Istenünk a királyok királya, és azt ígéri, hogy minden szükségünkről gazdagsága szerint gondoskodik. Hiszem, hogy Istennek gondja lesz az esőre, a termésre, a lelki dolgokra, hiszem, hogy Ő a lehető legjobbat akarja és adja is nekünk, szent Fia által. Ezért, Krisztus példája szerint, és akaratának engedelmeskedve mondom, Atyám, legyen meg a Te akaratod, add meg mindennapi szükségünket.

2011. szeptember 28. – szerda

Máté evangéliuma 15,31: A sokaság pedig csodálkozott, amikor látta, hogy a némák beszélnek, a nyomorékok épek lesznek, a bénák járnak, a vakok pedig látnak, és dicsőítette Izráel Istenét.

Jézus körül csodák történnek. Mivel Ő ma is velünk van, ezért ma is történnek csodák. Neki van hatalma a földi bajainkon segíteni, és van hatalma nagyobb csodákat tenni, melyek érvénye nem ideiglenes. Amikor Jézus Krisztus cselekszik, akkor az látható, érzékelhető lesz. Jézus tetteinek következményét megtapasztalja az, akivel Ő cselekszik, de meglátják mások is. Első reakciója a sokaságnak a csodálkozás. Ez nagyon természetes, ha olyat látunk, amit addig még nem, amit esetleg még lehetetlennek is tartottunk, akkor csodálkozunk. Utána rögtön azt kérdezzük, hogy miként lehetséges ez. Ha hiteles a csoda, és nem valami szemfényvesztés, ahogyan azt emberek teszik, akkor mögötte valamilyen hatalom kell legyen, ennek a hatalomnak eredetére lesz kíváncsi az ember. Jézust is megvádolták az akkori vallásos vezetők, hogy nem Istentől származó hatalommal cselekszik. Most azonban nem a magukat nagyon felvilágosultnak tartó vallási vezetők közösségében van Jézus, hanem a Galileai tenger mellett összegyűlt sokaság hallgatja Őt, és látja csodáit. Ezek az egyszerű emberek pedig Isten dicsőítik, látva, hogy mennyi emberen segített Jézus.

A mindennapi életben gyakran használjuk azt a kifejezést, hogy „hála Istennek”. Sajnos, sokszor meggondolatlanul. Néha csak kiszalad a szánkon, mert valami sikerült, valaminek örvendünk. Van olyan is, amikor nem szeretetből fakadó, mások javát nem szolgáló tettek fölött is így örvendez valaki. Mi pedig sokszor nem gondoljuk végig, hogy amikor ezt mondjuk, akkor igenis Isten cselekvő gondviselésének tulajdonítjuk azt, amiért mondtuk, hogy „hála Istennek”. Ha pedig Isten cselekedett, akkor már nem tulajdoníthatom magamnak, embereknek a kulcsszerepet, nem folytathatom úgy, hogy még szerencse, és micsoda szerencsés véletlen. Hiszem, hogy ma is cselekszik Isten, hiszem, hogy Neki tartozunk hálával életünk minden pillanatában, hiszem, hogy méltó az ÚR, hogy az övéi dicsőítsék Őt hatalmas tetteiért, mindennapi gondviseléséért, szüntelen áradó áldásaiért. Legyen áldott mindezért szent Neve.

2011. szeptember 29. – csütörtök

Ezékiel próféta könyve 34,2: Jaj Izráel pásztorainak, akik magukat legeltették! Hát nem a nyáját kell legeltetniük a pásztoroknak?

Milyen könnyű, amikor olyan bűnöket kell bírálni, melyeket mi nem követtünk el, s milyen nehéz olyanokról beszélni, melyekben részesek vagyunk. Hamar beszélünk mások feladatairól és felelősségéről, de megtorpanunk, amikor magunkról kell számot adjunk. Jaj, a pásztoroknak, mondja Isten a próféta által, mert magukkal foglalkoztak, nem a nyájjal. De jó lenne az ószövetségi hamis pásztorokról beszélni csak, vagy lehetne beszélni a Jézus idejében élő farizeusokról és főpapokról, lenne mit mondani. Ma mégis rólunk szól az ige, rólam beszél Isten, ideje hát beszéljek én is magammal. Nem teszem szívesen, de önvizsgálatra hív az ige, meg kell vizsgálnom a szolgálatomat. Előre tudom, elégtelen lesz a minősítés. Ez egyféle divattá is lett, hiszen a szerénységünket bizonyíthatjuk azzal, hogy soha nem vagyunk megelégedve, mindig lehetne jobban. Itt azonban nem arról van szó, hogy önelégült

legyek, nem is arról, hogy van-e helye a javításnak, megjobbításnak, hanem arról, hogy Izráel pásztorai magukat tették a nyáj elé. Akárhogy is szépíteném, ez a saját életemben is így van. A saját életem, a családom élete elsődleges, a gyülekezet érdeke csak utána következik. Azzal magyarázkodom, hogy más a világ, ma már nem közösségben gondolkodik az emberek nagy többsége, nem arra törekszik, hogy a köz javát szolgálja, mert az neki is hasznos lesz, hanem önállósult az ember. Mindenki önmagával törődik, a keresztyének is magukkal elsősorban, az ő többletük az, hogy nem csak magukkal, hanem a közösséggel is. A pásztoroktól azonban, mondja az ige, azt várja Isten, hogy a nyáját legeltessék. Ehhez Istentől kell elfogadjam hivatásomat, és szeretnem kell a rám bízottakat. És nem feledhetem el, hogy felelős vagyok azért, amit Isten rám bízott. A pásztorok a vezetésért felelnek, de minden keresztyén embernek van felelőssége. Elég, ha Megváltónk példázatára gondolunk a tálumokkal való sáfarkodásról, vagy a szeretet parancsáról, mely a Krisztus követőinek ismertető jegye. Ma még minden figyelmeztetés a megjobbítás érdekében történik. Adjon mennyei Atyánk bátor önvizsgálatot, és felelős hivatástudatot.

2011. szeptember 30. – péntek

Pál levele a filippiekhez 2,11: Minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.

Istenünk gyönyörködik szent Fiában, Neki ajándékozta a leghatalmasabb nevet, olyan dicsőséget ezzel együtt, amit ma még elképzelni sem tudunk. Vajon én mennyire gyönyörködöm Isten Fiában, mennyire vallom Őt ÚRnak mindenek felett, szavaimmal és tetteimmel. A minap hallottam egy bizonyágtételt a tévében, egy keresztyén adón. Tizenéves lány mondta el, hogy mennyire boldog az élete, mióta megtért és ismeri Istent, aki megbocsátotta bűneit, Jézus Krisztus, a drága Megváltó áldozatáért. Mindezt hosszasan mondta el, mintegy öt-hat perces bizonyágtételben. Mivel nem újságban jelent meg ez a bizonyágtétel, hallani lehetett a fiatal hangját, maga a hanghordozás is sokat elárul, és látni lehetett ezt a tinédzsert, miközben beszélt. Végig az volt a nagyon erős érzésem, hogy a szöveg akár egy ismertebb szerző könyvében is helyet kaphatna, és aki mondja, mintha nagyon arra ügyelne, hogy szépen és pontosan el tudja mondani. Mint amikor óvodásoktól kérdez valamit a riporter, s világosan látszik, hogy előtte jó párszor begyakorolták, a kicsi pedig szépen fel kell mondja. Nem volt abban a bizonyágtételben öröm, meggyőződés, lelkesedés, hanem csak elég erőltetett mosoly, és szép szavak. Nem azért írtam le, hogy bíráljam, hiszen nem is ismerem, nem is mondom el, milyen felekezet, ezek nem lényegesek. Csak azért írtam le, mert magamra ismertem az ismeretlen vallást-tevében. Amit mondok, igaz, sokszor bibliai igékkel is alátámasztott. Ha csak lehet, igyekszem Krisztus-központú lenni a bizonyágtételben. Bárki kérdez Megváltómról, tudom, hogy Ő Isten Fia, és legalább fél órát biztosan tudnék mesélni tetteiről, arról, amit hirdetett és még arról is, hogy kinek tartja Őt a Biblia. Gyakran idézem ezt az igét is, hogy Jézust minden nyelv ÚRnak vallja. Valamiben mégis különbözök ennek a levélnek szerzőjétől. Pál az egész filippiekhez szóló levelét úgy írta, hogy amikor olvassuk, szinte magunk előtt látjuk az apostol lelkesedését, kitörő örömét, azt, hogy minden szót szívvel-lélekkel ír, mindenik mögött hiteles élet áll. Amikor Pál leírja, hogy minden nyelv vallást tesz Krisztusról, akkor ő az első ebben a sorban, amikor Őt ÚRnak nevezi, akkor saját magát örömmel hívja rabszolgájának, aki egész életével ehhez az ÚRhoz tartozik. A vallástétel, a hitvallás nem szavak ismétlése, betanult szöveg felmondása, hanem erre a hitvallásra fel kell tenni az életet, ez a vallástétel meg kell határozza egész valómat, onnan pedig kisugárzik majd szavaimon és tetteimen keresztül. Reménység szerint sokan hisszük, és el is mondjuk, hogy Jézus Krisztus az ÚR, az uraknak Ura, Aki az Atya dicsőségét szolgálja. Adja ez az ÚR, hogy a szavakból hitvallás legyen, a vallástételből pedig élet.